

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: a) **A. I.**, b) **nezl. A. M.**, zastoupených JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č. j. OAM-337/LE-C09-ZA04-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2008, č. j. 56 Az 193/2007 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů, JUDr. Romaně Lužné, advokátce se sídlem Heinrichova 16, Brno, **se přiznává** odměna ve výši 7920 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 10. 2007, č. j. OAM-337/LE-C09-ZA04-2006, jímž jim nebyla dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Ve včas podané kasační stížnosti napadají stěžovatelé shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelé mají za to, že správní orgán a následně krajský soud nerozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a nenashromáždily pro svou rozhodovací činnost potřebné množství informací. Dále se domnívají, že krajský soud následně pochybil, když některé v žalobě tvrzené skutečnosti přešel a nezabýval se jimi, případně některé bagatelizoval a pouze velmi povšechně zhodnotil v tom smyslu, že nemají konkrétní souvislost s případem. Vedle toho stěžovatelé poukazují na skutečnost, že v případě zamítnutí kasační stížnosti a deportace do Kazachstánu je čeká mučení a neexistuje jistota vlastní bezpečnosti. K tomu dokládají z internetu pořízené zprávy o situaci v Kazachstánu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprávněně opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelů, a to z následujících důvodů:

Námítka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je v kasační stížnosti vznesena pouze v obecné rovině. V doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 5. 2008 je konstatováno, že správní orgán si nenashromáždil pro svou rozhodovací činnost potřebné množství informací, aniž je však specifikováno, jaké další informace měly být zjištěny, jaké skutečnosti měly být blíže prokázány. Nejvyšší správní soud k takto formulované námitce odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož: „*Skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu*“. (shodně viz též např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS).

K namítanému pochybení krajského soudu spočívajícímu podle stěžovatelů v bagatelizaci jejich problémů zdejší soud v prvé řadě opět poukazuje na obecnost tvrzení obsažených v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku ověřil, že krajský soud se postupně vypořádal se žalobními námitkami směřujícími do úvah, které vedly správní orgán k závěru o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a dále též § 14a a § 14b zákona o azylu. Pokud stěžovatelé poukazují

na povrchní hodnocení jimi tvrzených skutečností ze strany krajského soudu, mají zjevně na mysli důvody podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu (důvody podle ustanovení § 13 a § 14b téhož právního předpisu v této věci nebylo možno aplikovat; k tomu srov. krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud k důvodům, které uvedl žalovaný pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu a krajský soud pro zamítnutí žaloby, podotýká, že ve věci nebylo zpochybňováno komplikované postavení muslimů hlásících se k náboženské skupině, která se z jakýchkoliv důvodů odmítá podřídit registrační povinnosti zavedené v Kazachstánu Administrativním kodexem. Vymáhání registrační povinnosti náboženských sdružení v Kazachstánu však nebylo samo o sobě v judikatuře Nejvyššího správního soudu označeno za důvod pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, dostupný na www.nssoud.cz). Napadeným rozsudkem krajského soudu nebyla popřena existence potíží, o nichž vypovídala stěžovatelka a) ve správním řízení (sporné důvody pro ukončení studia, zvýšený zájem policie o manžela a s tím související její předvedení k výslechu, negativní přístup zdravotníků a veřejnosti vyvolaný nošením tradičního muslimského oděvu). Krajský soud však neshledal, že by případné potíže stěžovatelky a) v zemi původu byly vyvolány azylově relevantními důvody a dosahovaly by intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Jak Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl ve své judikatuře, pokud v zemi původu panují nepříznivé poměry, nelze pouze na základě jejich existence udělit mezinárodní ochranu každému občanu takové země, aniž by prokázal konkrétní pronásledování jeho osoby.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, dle nichž stěžovatelce a) nebylo přímo bráněno v praktikování jejího náboženského vyznání. Tento závěr nebyl žádným stížným bodem vyvrácen. Podle tvrzení stěžovatelky a) podaných v průběhu správního řízení a zachycených rovněž v žalobě oba stěžovatelé především následovali otce rodiny [manžela stěžovatelky a)], který se rozhodl opustit Kazachstán z náboženských důvodů. Stěžovatelka a) se cítila diskriminována ze strany zdravotníků a obtěžovalo ji jednání příslušníků policie, kteří hledali jejího manžela a jedenkrát ji odvedli na policejní stanici. Krajský soud se zabýval oběma těmito problémy (str. 4 a 5 rozsudku), zdůraznil, z jakých informací při svém rozhodování vycházel správní orgán, co bylo jejich obsahem. Podle závěru krajského soudu ohledně diskriminace stěžovatelky a) ze strany zdravotníků, spoluobčanů nelze konstatovat, že by případné negativní jednání bylo přičitatelné státu. Problémy stěžovatelky je nutno označit za selhání jednotlivců. Obtěžování ze strany příslušníků policie naopak svou intenzitou a charakterem nepředstavovalo pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jak uvedl ve svém rozhodnutí i krajský soud, policie měla zájem pouze o manžela stěžovatelky a), její odvedení na policejní stanici proběhlo za účelem výslechu ohledně jiných osob, sama nebyla zadržena, poté, kdy si na stanici stěžovala na nevolnost související s jejím těhotenstvím, byla propuštěna.

Ke zprávám, které v druhém doplnění kasační stížnosti stěžovatelé prostřednictvím zástupkyně předložili soudu k prokázání důvodnosti uplatněných stížných bodů, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto zprávy vypovídají o problémech

v Kazachstánu v oblasti vězeňství a dodržování lidských práv, stěžovatelé k nim však nepřipojili informace, které by tyto negativní skutečnosti propojily s jejich situací v zemi původu, tj. uvedení konkrétních skutečností, které spojují postavení stěžovatelů s dokládanými událostmi. Nejvyšší správní soud podotýká, že za takové skutečnosti nelze považovat bez dalšího vyznání stěžovatelky a jejího syna, neboť je zřejmé, že ne všechny osoby vyznávající tzv. „čistý islám“ jsou v Kazachstánu postaveny před soud, případně uvězněny, ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným i stěžovatelem nevyplývá, že by všichni příznivci tohoto vyznání byli vystaveni pronásledování ze strany policie či státní moci. Ze zpráv doložených stěžovatelem lze konstatovat, že nelze vyloučit excesy spočívající v negativním postoji společnosti, včetně orgánů státní moci, vůči těmto osobám, stěžovatelé však neposkytli tvrzení, z něhož by bylo možno dovodit, že právě proti nim bude ze strany policie či jiného státního orgánu takto postupováno. Je nutno konstatovat, že v žádné zemi a za žádného státního uspořádání nelze zcela vymýtit projevy nesnášenlivosti, v zemích bývalého Sovětského svazu jsou tyto problémy vzhledem k soužití obyvatel několika národností, kultur i náboženství jistě intenzivnější. Jak již bylo Nejvyšším správním soudem judikováno, institut azylu nelze využívat pro poskytnutí obecné ochrany v případech, kdy žadatel má subjektivní obavy z poměrů v jeho zemi původu. Pro naplnění pojmu „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu je nutno poskytnout tvrzení o důvodné obavě, že právě dotčený žadatel o mezinárodní ochranu je terčem pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo je nanejvýš pravděpodobné, že mu v zemi původu hrozilo. Jak je uvedeno výše, tyto podmínky nebyly v případě stěžovatelů splněny, neboť jejich obavy byly odvozovány z případných potíží jejich manžela a otce a dále vyvolány negativním chováním soukromých osob. Nejvyšší správní soud zde odkazuje např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 510/93 - 30, dále na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Podle poslední námitky kasační stížnosti stěžovatelů je v případě návratu do Kazachstánu čeká mučení a neexistuje pro ně jistota vlastní bezpečnosti. K tomu doložili zprávy přímo z města, ve kterém před odchodem do ČR bydleli a kam by se v případě zamítnutí žádosti o azyl museli znovu vrátit. Správní orgán označil obavy stěžovatelů za pouhou jednostrannou demonstraci hypotézy bez jakéhokoliv racionálního základu. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, dle něhož: *„Žadatel o azyl je „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhlášené pod č. 208/1993 Sb.), je-li „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů v tomto článku uvedených. Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud broží „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“.*

Z pohledu skutečností uvedených stěžovatelem k jejich situaci v Kazachstánu (viz výše) nejsou relevantní jimi předkládané zprávy o situaci v zemi jejich původu, v městě Šymkent, hovořící o trestních procesech, odsouzení a mučení osob označených za náboženské extremisty. Ohledně namítané nejistoty a obav o bezpečí navrhovatelů v zemi původu odkazuje zdejší soud na svůj rozsudek ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, dostupný na www.nssoud.cz, v němž konstatoval,

že ani „*kriminální jednání a teroristické útoky nejsou samy o sobě překážkou vycestování podle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., za předpokladu, že se je příslušné orgány v zemi původu žadatele o azyl snaží vyšetřovat a postihovat, situace ohledně takových činů se z dlouhodobého hlediska stabilizuje a přitom ze všeobecného kontextu situace v zemi původu žadatele o azyl nevyplývá, že by osobní situace žadatele byla horší, než většiny ostatních osob v zemi jeho původu.*“ Právě tyto skutečnosti prokazující výjimečnost osobní situace stěžovatelů nebyly v řízení doloženy.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Jednalo se o zastoupení dvou osob, proto byla odměna za jeden úkon pro jednu osobu původně ve výši 2100 Kč [dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátního tarifu“] upravena dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu (snížena o 20 %) a činí tak 1680 Kč za jeden úkon pro jednu zastupovanou osobu (2100 – 420). Odměna za jeden úkon právní služby pro oba stěžovatele činí tedy 3360 Kč (1680 x 2). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátce částkou 2 x 3360 Kč za 2 úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 4 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, celkem 7920 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Zástupkyně dle vyúčtování ze dne 29. 7. 2008 požadovala odměnu za celkem 6 úkonů právní služby. K výčtu těchto úkonů Nejvyšší správní soud podotýká, že odměnu lze přiznat pouze za takový úkon právní služby, který by mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatelů. Má-li být úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 advokátního tarifu, za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. Za takový úkon Nejvyšší správní soud považoval převzetí a přípravu věci, včetně právní porady ze dne 6. 5. 2008, dále doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 5. 2008. Doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2008 Nejvyšší správní soud nepovažoval za úkon právní služby důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatelů, neboť v tomto písemném podání je pouze zopakováno, že stěžovatelé podávají kasační stížnost, dále je zde odkázáno na předchozí písemná podání stěžovatelů a vyjádřen názor, že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný z důvodu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Toto podání neobsahuje zákonem vyžadované náležitosti kasační stížnosti a kromě odkazu na ustanovení s. ř. s. (bez dalšího rozboru) ani žádné

nové skutečnosti oproti kasační stížnosti podané původně stěžovateli, proto nemohlo být Nejvyšším správním soudem posouzeno jako samostatné písemné podání ve věci samé, za které by náležela odměna dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dále nebyla Nejvyšším správním soudem přiznána odměna za právní poradou se stěžovatelkou ad a) ze dne 9. 5. 2008 a 21. 5. 2008. Zástupkyně sice soudu zaslala potvrzení stěžovatelky ad a) o tom, že jí byla v uvedených dnech poskytnuta právní poradou, avšak z těchto potvrzení ani z jiných písemností ze spisu nevyplývá, jakým způsobem tyto porady souvisely s obhajobou práv stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti. Písemné doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 5. 2008 obsahuje obecné informace o zemi původu a případném postavení stěžovatelů v případě návratu do Kazachstánu, které byly konstatovány již před správním orgánem. Uvedené písemné doplnění kasační stížnosti včetně předložení zpráv z internetu bylo uznáno za úkon právní služby, avšak příčinná souvislost s ústní poradou se stěžovatelkou ad a) není zřejmá. Stejná pochybnost byla shledána i u porady ze dne 21. 5. 2008. Ve věci bylo zástupkyní následně podáno dne 4. 6. 2008 doplnění kasační stížnosti, jehož obsahem je předložení dalších dvou zpráv z internetu o situaci v Kazachstánu a shrnutí jejich obsahu. Obě nově předložené zprávy jsou však staršího data, nežli 9. 5. 2008, kdy bylo podáno předchozí doplnění kasační stížnosti včetně zpráv z internetu, zástupkyně neuvedla, z jakých důvodů nebyly všechny zprávy předloženy najednou, není ani jasné, zda a jakým způsobem s doplněním těchto zpráv souvisela poradou se stěžovatelkou ad a) ze dne 21. 5. 2008. Nejvyšší správní soud nepochybně, že určité informace mohou být nalézány postupně, avšak bez bližšího odůvodnění takového postupu není možné každý segment obhajoby vždy považovat za úkon právní služby, za který náleží odměna. Takový přístup by znevýhodňoval zástupce, kteří úkony právní služby efektivně koncentrují, což šetří zájmy účastníků a přispívá k rychlosti a hospodárnosti soudního řízení. V dané věci je nutno konstatovat, že i přes opakované doplňování kasační stížnosti zůstaly stížní body v obecné rovině, doložené informace z internetu o poměrech v Kazachstánu naopak postrádaly vylíčení konkrétních skutečností, které by je přesvědčivě propojily s příběhem stěžovatelů predestřeným ve správním řízení. Z uvedených důvodů nebyly dané úkony Nejvyšším správním soudem vyhodnoceny jako samostatné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) a d) advokátního tarifu, za něž by náležela zástupkyni odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu